

“Els escacs són dues ments enfrontades en silenci”

Eliesw Muratet davant un escaquer

Aquest advocat de 54 anys que exerceix a Barcelona i viu a Banyoles té la clau de l'aprofitament del temps. A més d'advocat és criminòleg, gestor empresarial i ara estudia psicologia a la UdG. És monitor d'escacs, àrbitre i delegat de la federació. A banda, la claredat amb què s'expressa i l'interès que desperta quan s'explica fa que una conversa amb ell esdevingui un veritable plaer. Això dels escacs és un esport o una activitat intel·lectual? Jo diria, i és una mica un tòpic, que té un ventall molt ampli de dedicacions. Es pot prendre com un joc, com un esport, pot ser una ciència per la seva complexitat i poder elaborar una línia de pensament, i en molt comptades ocasions pot ser un art. És un dels pocs esports en què es pot premiar la bellesa, quan hi ha una gran partida

entre dos grans jugadors. Per què s'enfada tant la gent quan perd? Perquè en el fons és un joc entre dues ments. Requereix inventiva, càlcul, memòria, imaginació i reflexió. És un repte entre dues ments i, per això, el que perd es queda amb la sensació que l'altre ho ha fet millor. Hi ha una dita en escacs que diu que a vegades es guanya sense merèixer-ho, però que sempre que es perd és merescut. És cert que la intel·ligència per jugar a escacs només serveix per seguir jugant a escacs? En part és veritat. Ara bé, la pràctica estimula altres qualitats d'ordre mental que són transcendents a la vida. La memòria, la reflexió, l'espai on es desenvolupa el joc... Es requereixen unes condicions especials per jugar-hi? Per jugar-hi, no; per jugar bé a escacs, sí. Requereix dedicació i una gran capacitat d'abstracció. Pensi que hi ha molts jugadors d'escacs que són matemàtics. La sort en els escacs no existeix. Abans, els escacs havien estat considerats com una ciència... I segons com, ho segueix sent. Només cal pensar en la gran quantitat d'estudis i programes informàtics que s'hi dediquen. I tot i així, l'home se segueix imposant a la màquina. S'ha de dir, però, que guanyar una partida a l'ordinador cada vegada costa més i ja només ho aconsegueixen els que tenen el títol de Gran Mestre, que atorga la federació internacional. I d'on prové el joc d'escacs? Hi ha moltes llegendes que diuen que de la Xina, de l'Índia, de Pèrsia, etc. Però no se sap amb certesa. Sí que és clar que el seu origen és oriental. A la península Ibèrica el van introduir els àrabs, i Alfons X en va fer una gran divulgació. No s'ha de ser una mica complicat per inventar un joc tan complex? Per idear una cosa així s'ha de ser mentalment complicat i per jugar-hi a determinats nivells també. Implica una manera de pensar i una dedicació molt intensa i a vegades es tendeix a aplicar-la a les coses quotidianes. Això comporta una manera de viure i de pensar peculiar. En grans jugadors s'han produït casos de

serioses pertorbacions mentals. I la psicologia hi té res a veure? Crec que sí, en la mesura que són dues ments enfrontades, que, en silenci, es volen aniquilar mútuament. És curiós constatar com dues persones que no s'han dit res, quan acaben de jugar saben tant un de l'altre. És nota si s'és nerviós, impulsiu, agressiu, etc. I com és que hi hagi tan poques dones en les competicions? La meva opinió personal és que l'agressivitat latent que comporta el joc sintonitza millor amb els estereotips masculins d'imposar-se a l'altre i de vèncer, que no pas amb els femenins de disfrutar amb el joc. Quan ensenyes a jugar un nen i ja ho domina, el primer que fa és buscar un rival per guanyar-lo. Les nenes busquen una amiga per parlar mentre juguen.

Publicat a:

-El Punt Barcelona 21-02-2011 Pàgina 17

-El Punt Comarques Gironines 21-02-2011 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/372214-els-escacs-son-dues-ments-enfrontades-en-silenci.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss